

testu nepřekvapila. Přitom jsem jenom do těch řádků načmárala sáhodlouhé bláboly.

Filozofická etika měla být dávačka. Profesor, který ji dřív vyučoval, vždycky rozdával testy, v kterých stačilo zakroužkovat správnou odpověď, a závěrečná „zkouška“ se skládala z eseje o nějakém morálním dilematu a dotazu, jak byste se k němu postavili vy osobně.

Jenže profesor Lane dva týdny před začátkem semestru zemřel na infarkt. Slyšela jsem, že ho jeho uklízečka našla na podlaze koupelny – úplně nahatého. Chudák chlap.

Naštěstí však (ano, ten sarkasmus slyšíte správně) Laneovy přednášky převzala Pamela Tolbertová. Je na Briarově univerzitě nová a patří přesně mezi ty profesory, kteří vyžadují, abyste uvažovali, propojovali vědomosti a „zavrtali“ se do tématu. Kdyby tohle byl film, ona by byla mladá ambiciózní učitelka, která nastoupí na zapadlou státní školu s mizernou pověstí, aby inspirovala místní grázlíky, a najednou všichni odhazují kalašnikovky a berou do ruky tužky a závěrečné titulky vám ještě radostně sdělí, jak všichni zaváleli a dostali se na Harvard nebo kam. A Oscara získává Hilary Swanková.

Jenže tohle není film, a tak to jediné, k čemu svoje studenty Tolbertová inspiruje, je čirá a nefalšovaná nenávisť. A navíc ta ženská upřímně nechápe, proč ve svých hodinách nerozdává samé jedničky.

Malá nápověda – asi proto, že pokládá otázky, jaké doktorandi řeší ve svých dizertačkách.

„Jsem ochotna se domluvit na opravném termínu s kýmkoli, kdo dostal známku horší než tři minus.“ Tolbertová nakrčí nos, jako by nemohla pochopit, proč je to vůbec nutné.

To slovo, které právě použila – *ochotna*? Jo, přesně tak. Slyšela jsem, že si na ni spousta studentů stěžovala svým poradcům, a mám takový pocit, že ji vedení školy donutilo k tomu, aby nabízela možnost opravy. Briarovu univerzitu to neukazuje v moc dobrém světle, když z nějakého předmětu víc než půlka posluchačů propadá, a to nejen flákači. I jedničkáři jako Nell, která tu nasupeně sedí vedle mě, ten průběžný test pohnojili.

„Těm z vás, kteří se rozhodnou test zopakovat, budou obě známky zprůměrovány. Pokud dostanete z opravného testu horší známku, bude vám ponechána známka z prvního testu,“ prohlásí Tolbertová.

„Nemůžu uvěřit, že máš za jedna,“ šeptne mi Nell.

Vypadá tak našťavaně, až je mi jí skoro líto. Nell a já sice nejsme nejlepší kámošky, ale od začátku semestru sedíme vedle sebe, tak se docela známe. Chce být lékařkou a vím, že pochází z rodiny, v které na úspěchu záleží a která by ji vyválela v dehtu a peří, kdyby se o jejím výsledku dozvěděla.

„Ani já tomu nemůžu uvěřit,“ zašeptám. „Fakt ne. Přečti si moje odpovědi. Je to jenom hromada plků.“

„No, docela bych si je přečetla.“ Teď zní skoro nedočkavě. „Zajímalo by mě, co ta tyranka považuje za odpověď hodnou jedničky.“

„Naskenuju ti to a ještě dneska ti to pošlu do e-mailu,“ slíbím.

Jakmile Tolbertová ohlásí konec hodiny, celou aulu zaplaví úlevný šepot. Studenti zavírají notebooky, uklízejí sešity do batohů a zvedají se ze židlí.

Justin Kohl se zastaví u dveří, s někým mluví a já od něj nemůžu odtrhnout pohled. Je prostě krásný.

Už jsem se zmínila o tom, jak je krásný?

Dlaně se mi potí, a to jenom koukám na jeho pohledný profil. Je letos na Briaru nový, ale nevím, z kte-